

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/200/2018
Identifikačné číslo spisu:	1015892427
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1015892427.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ X.. J. O., bytom S. XX, S., 2/ X. O., bytom S. XX, S., 3/ mal. J. O., bytom S. XX, S., zastúpenej zákonným zástupcom X.. J. O., bytom S. XX, S., 4/ X.. H. W. O., bytom W. XX, Q. nad O., 5/ Q. O., bytom Z. XX, Q. nad O., 6/ K. P., bytom XXSea B. V., J. Q., B. od F. D H., T. S., žalobcov 1/, 2/, 3/, 4/ a 6/ zastúpených JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou so sídlom Kováčska 32, Košice, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 1.342.272,70 €, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/39/2009, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2018 sp. zn. 4Co/507/2015, 4Co/49/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2018 sp. zn. 4Co/507/2015, 4Co/49/2018 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 20. januára 2011 č.k. 18C/39/2009-220 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 19. decembra 2014 č.k. 18C/39/2009-300 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. januára 2011 č.k. 18C/39/2009-220 zamietol žalobu o 1.314.308,70 € a konanie o 27.964,- € zastavil. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že právo na náhradu škody pre nesprávny úradný postup podlieha premlčaniu, pričom všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo - objektívne posudzované - vykonať (uplatniť) po prvý raz. Začiatok premlčacej doby v danom prípade sa podľa súdu prvej inštancie viaže na okamih, keď žalovaná prvýkrát, v sústavnom porušovaní, porušila úradný postup. Premlčacia doba teda začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Nesprávny úradný postup podľa žalobcu mal spočívať v tom, že žalovaná nerozhodla o rozklade voči rozhodnutiu o pozastavení výkonu exekútorského úradu z 2. októbra 2001. Rozhodnutie z 2. októbra 2001 č. 96459/01-512/251-E bolo doručené žalobcovi 8. októbra 2001, do 23. októbra 2001 žalobcovi plynula lehota na podanie rozkladu. Žalovaná mala v primeranej lehote rozhodnúť o rozklade. Súd prvej inštancie za primeranú lehotu považuje 2 mesiace. Od 23. októbra 2001

mala žalovaná 2 mesiace na rozhodnutie o rozklade. Pôvodný žalobca JUDr. Ján Borovský (právny predchodca žalobcov), si mohol svoj nárok uplatniť na súde už 24. júna 2002, lehota na jeho uplatnenie skončila 24. júna 2005. Žalobu však podal 30. januára 2009. Súd prvej inštancie vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná vzniesla námietku premlčania a nárok na náhradu škody pre nesprávny úradný postup bol pôvodným žalobcom uplatnený po uplynutí 3 rokov v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., žalobu ako oneskorene podanú zamietol. Súd prvej inštancie konštatoval, že hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci má iba ten, kto je subjektom hmotnoprávného vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Poukázal na to, že žalobcom je súkromná osoba a náhrada škody bola spôsobená exekútorskému úradu. Dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť aj z dôvodu, že žalobca vo veci nie je aktívne legitimovaný, nakoľko škoda vznikla exekútorskému úradu a nie žalobcovi ako súkromnej osobe, ktorá je žalobcom. Súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 27.964,- € zastavil pre prekážku rozsúdenej veci, nakoľko žalobca výslovne nevzal žalobu v tejto časti späť. Sumu 27.964,- € za január 2004 si uplatnil žalobca žalobou na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 17C/692/2004, ktoré konanie je právoplatne skončené.

2. Súd prvej inštancie doplniacim rozsudkom z 19. decembra 2014 č.k. 18C/39/2009-300 zamietol žalobu v časti 10 % úroku z omeškania zo sumy 1.314.308,70 € od 10. februára 2009 do zaplatenia a konanie v časti 9 % úroku z omeškania za január 2004 zo sumy 27.964,- € zastavil. Rozhodol tak postupom podľa § 166 ods. 1, 2 O.s.p., keď rozsudkom z 20. januára 2011 č.k. 18C/39/2009-220 opomenul rozhodnúť o uplatnenom príslušenstve, a to z dôvodu zamietnutia žaloby a čiastočného zastavenia konania v časti istiny.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie pôvodného žalobcu rozsudkom z 28. februára 2018 sp. zn. 4Co/507/2015, 4Co/49/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacim rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako vecne správny. Dospel k záveru, že žalobca nesie zodpovednosť za voľbu žaloby pokiaľ ide o označenie strán sporu, predmet sporu, ktorý vymedzuje opisom rozhodných skutočností, od ktorých existenciu uplatneného nároku odvíja, ako aj za voľbu petitu žaloby. Poukázal na skutočnosť, že ak žalobca nie je nositeľom subjektívneho práva preto, že mu neprináleží konkrétne právo vymáhať si určitú sumu od žalovaného a napriek tomu takúto žalobu podá, súd mu ju bez ďalšieho prejednávania veci zamietne práve z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie v spore. Povinnosťou žalobcu podľa odvolacieho súdu bolo uniesť prioritne bremeno tvrdenia a rovnako aj bremeno dôkazné o existencii svojej aktívnej legitimácie v spore a prioritnou úlohou súdu prvej inštancie a následne i súdu odvolacieho bolo jej existenciu ex offio posudzovať a vyhodnotiť. Uviedol, že predmetom posudzovaného konania je náhrada škody vzniknutej žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu, ktorý nesprávny úradný postup podľa vyjadrenia a argumentácie samotného žalobcu mal trvať od 2001 do 2007, keď v danom konaní si uplatnil nárok na náhradu škody za obdobie od 1. februára 2004 do 31. decembra 2007. Na daný hmotnoprávny vzťah strán sporu je preto podľa odvolacieho súdu potrebná aplikácia jednak zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom platného do 30. júna 2004, jednak aplikácia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného od 1. júla 2004. Odvolací súd konštatoval, že ohľadom subjektu oprávneného na nárok na náhradu škody titulom neoprávneného úradného postupu orgánu štátu zákon č. 58/1969 Zb. špeciálnu úpravu neobsahuje, je však logické, že právo na náhradu škody uvedeným titulom má opäť subjekt, ktorému bola nesprávnym úradným postupom orgánu štátu v určitom konaní spôsobená škoda. Podľa odvolacieho súdu žalobca netvrdil a ani nemohol preukázať, že by orgánom štátu bola spôsobená škoda jeho osobe vo sfére jeho osobného života, ale že táto mu bola spôsobená ako exekútorovi v rámci jeho života pracovného. Konštatoval, že stranou sporu nemôže byť v žalobe označený žalobca X.. X. O., bytom S. XX, S., keď nesprávnym úradným postupom orgánu štátu a verejnej moci bola škoda i podľa tvrdenia samotného žalobcu spôsobená exekútorovi JUDr. X. O., so sídlom zodpovedajúcim sídlu jeho exekútorského úradu. Odvolací súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa otázky aktívnej legitimácie v konaní za nedôvodné a opodstatnenosť ostatných odvolacích argumentov žalobcu nevyhodnocoval, keď súd prvej inštancie vo veci rozhodol pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu v konaní.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 3/, ako právni nástupcovia po zomretom pôvodnom žalobcovi, z dôvodu, že im súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a preto, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietali, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby vo veci samej dvomi dôvodmi, a to nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie a oneskorene podanou žalobou z dôvodu premlčania, avšak odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby len jedným dôvodom, a to nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie podľa nich nevykonával žiadne listinné dôkazy, ktoré boli založené do spisu v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p. Na pojednávaní konanom 5. októbra 2010 neboli vykonané žiadne listinné dôkazy, hoci prílohou žaloby bolo 31 listinných dôkazov. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu videli v posúdení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na výklad ustanovenia § 79 O.s.p. Namietajú, že ustálená rozhodovacia prax prihliada na účel uvedeného ustanovenia, ktorým je jednoznačná identifikácia, čo znamená prípadnú nezameniteľnosť účastníka konania s inou osobou. Poukazujú na to, že ak má konajúci súd za to, že nesprávne/nedostatočné označenie žalobcu spôsobuje vnútorný rozpor žaloby a má za následok jej nezrozumiteľnosť z dôvodu neurčitosti, je povinnosťou súdu prvej inštancie postupovať v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p., t.j. žalobcu vyzvať na odstránenie vady žaloby. Vo veci samej konajúce súdy podľa žalobcov 1/ až 3/ nepostupovali spôsobom podľa ustálenej rozhodovacej praxe, nakoľko po doručení žaloby pokračovali v konaní ďalej, bez vyzvania žalobcu na odstránenie vady, pričom žalobu následne zamietli pre nesprávne označenie žalobcu, hoci z predložených listinných dôkazov, ako aj z rozhodnutí správnych orgánov, muselo byť súdu jasné a nezameniteľné, o akú osobu sa jedná. Odvolací súd sa tak podľa žalobcov 1/ až 3/ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, ak aplikoval ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p. spôsobom, že označenie žalobcu nenaplnia vymedzenie podľa § 79 ods. 1 O.s.p., napriek tomu, že sa jednalo o osobu nezameniteľnú a jasne identifikovanú (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/44/2007, 3Cdo/309/2008, 4Cdo/193/2009, 1ObdoV/4/2005, 1Cdo/51/2016). Na základe uvedeného navrhli rozsudok odvolacieho ako aj súdu prvej inštancie zrušiť.

5. Žalovaná sa k podanému dovolaniu žalobcov 1/ až 3/ nevyjadřila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ až 3/ je dôvodné a rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho

súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Žalobcovia 1/ až 3/ v danom prípade tvrdia, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 CSP. Vady vymenované v ustanovení § 420 CSP sú procesné pochybenia najzásadnejšej povahy, ktoré sú v praxi súdov a tiež právnou teóriou považované za natoľko závažné, že dovolací súd po závere o ich existencii napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby ho posudzoval z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov (1Cdo/345/2014, 2Cdo/43/2012, 3Cdo/98/2005, 4Cdo/344/2014, 5Cdo/101/2015, 6Cdo/292/2013, 7Cdo/500/2014, 8ECdo/259/2014).

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Žalobcovia 1/ až 3/ uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v tomto ustanovení, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor)

znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Napríklad môže ísť o právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a podobne. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. V zmysle § 43 ods. 1 prvej a druhej vety O.s.p. (teraz § 129 ods. 1 CSP) sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

16. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky výklad a aplikácia § 43 ods. 1 a 2 O.s.p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd musí vykladať a používať označené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a aplikáciou týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam na ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (porovnaj napr. II. ÚS 154/08, II. ÚS 675/2016).

17. V danom prípade pôvodný žalobca síce v žalobe formálne označil za žalobcu fyzickú osobu, avšak zo skutkového a právneho odôvodnenia žaloby nepochybne vyplývalo, že sa domáhal náhrady škody titulom neoprávneného úradného postupu orgánu štátu spôsobenej súdnemu exekútorovi. Tento vnútorný logický rozpor žaloby mal za následok jej nezrozumiteľnosť z dôvodu neurčitosti. V danej situácii bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie postupovať v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p., t. j. pôvodného žalobcu vyzvať na odstránenie spomínanej vady žaloby. Nakoľko súd prvej inštancie naznačeným spôsobom nepostupoval a zamietol žalobu aj z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie, čo odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil, znemožnili žalobcovi realizáciu jeho procesného práva na opravu vadnej žaloby vyplývajúceho mu z § 43 ods. 1 O.s.p., čím v konečnom dôsledku porušili žalobcovi jeho právo na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Žalobcovia 1/ až 3/ dôvodne namietajú dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko konajúce súdy porušili ich právo na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd dodáva, že namietaný dovolací dôvod úzko súvisí aj so žalobcami 1/ až 3/ namietaným druhým dovolacím dôvodom, a to odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd tak poznamenáva, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie, sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (viď. aj cit. rozhodnutia dovolacieho súdu uvádzané v dovolaní), keď z dôvodu nesprávneho označenia žalobcu v žalobe nevyzvali žalobcu postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. (teraz § 129 ods. 1 CSP).

19. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, nakoľko nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 a 2 CSP) a vec vrátil súd prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom k tomu, že najvyšší súd zrušil

rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie z dôvodu ich procesnej vady zmätočnosti, v zmysle rozhodovacej praxe sa dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP viac nezaoberal.

20. Súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.